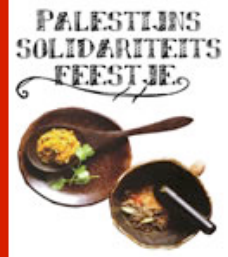

*Palestina
Solidariteit vzw*

NIEUWSBRIEF

Nummer 13 – September - oktober 2012

Editoriaal

Reynders ontvangt extreemrechtse Israëlische collega Avigdor Lieberman

Terwijl de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Hillary Clinton op 16 juli een bezoek bracht aan Israël, ontving onze minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders (MR) zijn extreemrechtse Israëlische collega Avigdor Lieberman. Dit bezoek, dat op 24 juli plaatsvond, kreeg weinig weerklank in de media. Waarover hebben deze heren dan gepraat? Officieel over de situatie in Syrië. Heeft Reynders oren naar de Israëlische plannen om de Syrische opslagplaatsen van biochemische wapens te bombarderen?

Lieberman zal hoogstwaarschijnlijk aan Reynders gevraagd hebben om bij zijn Europese collega's te pleiten voor de goedkeuring van het ACAA akkoord (Agreement on Conformity Assessment and Acceptance of Industrial Products) tussen de EU en Israël. Het ACAA akkoord betreft een aanvullend protocol bij het associatieakkoord (dat o.a. de voorkeurtarieven tussen de EU en Israël regelt). Zo kunnen de Europese en de Israëlische wetgevingen op elkaar afgestemd worden op het gebied van industriële producten, wat de handel tussen de EU en Israël zal bevorderen omdat de betrokken producten niet meer de dubbele, maar slechts een enkele certificatieprocedure moeten doorlopen. Dat zou Israëlische bedrijven ten goede komen, waarvan geweten is, dat vele bedrijven lucratieve activiteiten uitoefenen in de kolonies, die door de EU en de VN als schending van het internationaal recht worden beschouwd. Zo overspoelen onder meer Israëlische schoonheids- en farmaceutische producten, (o.a. van het bedrijf TEVA) de Europese afzetmarkt met hun producten, terwijl de Palestijnse farmaceutische industrie in vele opzichten tot gevangene wordt gemaakt van het Israëlische systeem: ze is afhankelijk van Israëlische regeringslichamen, douane en markt (Israëlische controle over de grenzen van de bezette Palestijnse gebieden en over vele economische aspecten die van invloed zijn op de handel). Het nieuwe akkoord legt Israël geen eisen op inzake de bezette Palestijnse gebieden of uitvoering van de VN resoluties zoals herstel van de grenzen van 1967.

Wanneer de EU - Israël ACAA overeenkomst eenmaal aangenomen is, zullen er nieuwe bijlagen volgen voor andere industriële producten. De praktijken, die hierboven werden beschreven, zullen dan nog steeds te zien zijn: de Israëlische controle over Palestijns land, belemmeringen voor het vrije verkeer van goederen en personen, exploitatie van

natuurlijke hulpbronnen en de afhankelijkheid van de Israëliëse regelgeving en beleid. Ze belemmeren de vooruitzichten van duurzame groei in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden en komen alleen maar ten goede aan de Israëliëse industrie.

Dit ACAA akkoord wordt binnenkort in het Europees Parlement besproken. **Teken daarom zo snel mogelijk onderstaande petitie die onze Europarlementsleden oproept om tegen dit akkoord te stemmen¹:**

<http://www.change.org/petitions/europees-parlements-lid-stem-tegen-het-aca-akkoord-tussen-de-eu-en-isra%C3%AB>

Het redactieteam

Brussel, 24 augustus 2012

Ken je nog mensen die graag lekker eten en gezellig tafelen?

En dat terwijl ze Palestina Solidariteit en onze projecten in Palestina steunen? Neem ze mee naar onze solidariteitsmaaltijd!

De solidariteitsmaaltijd gaat door op **zaterdag 15 september om 18u** in zaal PAVO (parochiaal centrum), Vandenbemptlaan 2a, 3001 **Heverlee** (Leuven). Heverlee is te bereiken met de trein vanuit Leuven richting Louvain-La-Neuve of met De Lijn vanuit Leuven (bus 1 of 2).

¹ Zie ook: <http://ar-ar.facebook.com/notes/palestina-solidariteit/aca-akkoord-tussen-eu-en-isra%C3%AB/373827629306938> en <http://www.change.org/petitions/eu-isra%C3%AB-aca-uitbuiting-van-de-palestijnse-bevolking-niet-in-mijn-naam> en <http://www.change.org/petitions/vote-no-to-the-eu-israel-aca-agreement>

15 September Heverlee

PALESTIJNS SOLIDARITEITS FEESTJE

Leuvense
Actiegroep
Palestina

Palestina Samen met Solidariteit

Zaterdag 15 september 2012 nodigt Palestina Solidariteit u uit voor een kennismaking met de Palestijnse keuken.

Er staan traditioneel Palestijnse Makloeba (rijst/kip (halal)/bloemkool/aubergines/ wortelen) en hommos (voor vegetariërs) op het menu, alsook een oriëntaalse ovenschotel, en een verrassingsvoorgerecht.

Kom mee genieten van een heerlijke maaltijd en steun hiermee de werking van Palestina Solidariteit, Inge Neefs met haar boek en onze projecten in Palestina.

Om 17u30 gaan de deuren open. Vanaf 18u gaan we aan tafel.

Na de maaltijd zal Inge Neefs vertellen over haar boek en haar inzet in de Gazastrook en er zal ook een film geprojecteerd worden over hoe hulp aan Palestina vooral Israël ten goede komt.

We sluiten af met goede muziek en een drankje.

We trekken dit jaar naar Heverlee! Zaal PAVO (parochiaal centrum), Vandenbemptlaan 2a, 3001 Heverlee (Leuven). Goed bereikbaar met openbaar vervoer, met de trein vanuit Leuven richting Louvain-La-Neuve of met De Lijn vanuit Leuven (bus 1 of 2).

Reserveren voor 12 september, via info@palestinasolidariteit.be

Kinderen 9 euro, volwassenen 12 euro.

Palestina Solidariteit in samenwerking met het LAP, Leuvense Actiegroep Palestina

Op het menu staan heerlijke Palestijnse gerechten (ook vegetarisch). **Inge Neefs** vertelt over haar boek en haar inzet in de Gazastrook en er zal ook een film geprojecteerd worden.

Om te reserveren kunt u terecht op het secretariaat van Palestina Solidariteit: 0474 47 08 47 of info@palestinasolidariteit.be Kom talrijk: u steunt hiermee onze werking en onze projecten in Palestina, waardoor de Palestijnen hoop en sterkte vinden om verder te werken in deze erg moeilijke omstandigheden.

Lidgeld 2012

Heb je dit jaar nog geen lidkaart van Palestina Solidariteit ontvangen? Dan heb je dit jaar nog geen lidgeld gestort.

Palestina Solidariteit heeft geen structurele subsidies en is volledig afhankelijk van lidgelden en giften van onze leden en sympathisanten. Dankzij jullie steun kunnen we een halftime secretariaatsmedewerker betalen en de Palestinawerking op professionele basis verzekeren, projecten in Palestina steunen en actie in België voeren.

Geniet nog van de voordelen van uw lidkaart (10% korting op de boeken en verminderde inkom op de conferentie), daarom, stort snel 25 € (15 € voor gepensioneerden en werklozen) op rekening nr.

IBAN: BE64 5230 8014 8852
BIC: TRIOBE91

Wil je meteen ook één van onze projecten ondersteunen? Vermeld dan de naam van het project. Voor de giften kan Palestina Solidariteit een fiscaal attest afleveren vanaf 40€.

IBAN: BE52 0001 5766 4709
BIC: BPOTBEB1

Op naam van: Palestina Solidariteit vzw

Adres: Ectorsstraat 19, 3400 Landen

Teken de petitie "Gevangenschap is geen kinderspel"

Onlangs publiceerde de Israëliische ngo Breaking the Silence (Breek de stilte) een rapport met getuigenissen van Israëliische oud-militairen over mishandeling van Palestijnse kinderen in de periode 2005-2011 (De Standaard, 27.8.2012, p. 11).

De geweldplegingen gebeuren onder andere bij arrestaties. Sinds 2000 werden in totaal 8000 Palestijnse kinderen aangehouden en berecht waarvan 975 jonger dan 15 jaar. Elke maand zitten er naar schatting 265 minderjarige Palestijnen (192 op 1 juni 2012 waarvan 39 onder de 16 jaar) in Israëliische gevangenissen. Vaak gebeuren de arrestaties in het midden van de nacht en gaan ze gepaard met **verbaal en lichamelijk geweld** waarna de kinderen geboeid en geblinddoekt worden afgevoerd. Na urenlange ondervraging of opsluiting in een isoleercel, na intimidatie door middel van dreigementen, wordt een bekentenis afgedwongen.

Een aantal specifieke **kinderrechten** zoals contact met de ouders, bijstand door een advocaat tijdens de ondervraging en het recht op bezoek en op onderwijs, worden aan Palestijnse kindgevangenen ontzegd.

Teken daarom hieronder de **PETITIE** van Palestina Solidariteit, gericht aan de Belgische Minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders en aan de Europese Hoge Vertegenwoordigster voor Buitenlandse Zaken Catherine Ashton en verspreid ze (ook via facebook).

<http://www.change.org/petitions/eu-high-representative-external-action-put-pressure-on-israel-to-respect-the-rights-of-children-in-captivity>

Israël's economisch beleid t.a.v. het bezet Palestijns gebied

Van buitenaf kan het lijken dat de Palestijnen op de Westbank streven naar vrede, terwijl de bewoners in de Gazastrook dat niet doen. Sommigen zeggen, dat inwoners van de Westbank hun nationale aspiraties nastreven in de VN, terwijl vanuit de Gazastrook enkel raketten worden afgevuurd op Israëlische burgers. Binnen het bezet Palestijns gebied, benadrukken inwoners van de Gazastrook en van de Westbank vaak ook zelf de verschillen tussen hen beiden. Binnen de Gazastrook zegt men zich verlaten te voelen door de mensen in de Westbank, terwijl in de Westbank inwoners van de Gazastrook vaak als onruststokers bestempeld worden. Hoewel het correct is dat er duidelijk historische, politieke en geografische verschillen zijn die de twee gebieden kenmerken, wil dit artikel net aantonen, dat de vervreemding die vandaag naar voor gebracht wordt grotendeels het product is van een opzettelijk beleid dat verschillende denkwijzen voedt door de twee gebieden verschillend te benaderen en te behandelen.

Israël's rol in het bezet Palestijns gebied is veel omvattender dan over het algemeen wordt aangenomen. Haar beleid is niet beperkt tot de militaire blokkade van de Gazastrook en de civiele en militaire bezetting van de Westbank en Oost-Jeruzalem. Het economisch beleid was sinds het begin al een belangrijk onderdeel van de bezetting. De afgelopen jaren heeft de grondgedachte achter dit beleid echter een nieuwe wending genomen, waarbij een verschillend beleid wordt toegepast op de verschillende gebieden. Het heeft de vorm aangenomen van "economische vrede" met de Westbank enerzijds, en van economische oorlogvoering met de Gazastrook anderzijds.

De onderliggende motivatie voor dit beleid kan best worden begrepen aan de hand van de ideeën van klinisch psycholoog en Professor Abraham Maslow, met name met behulp van zijn theorie van de hiërarchie van menselijke behoeften. De Piramide van de menselijke behoeften van Maslow is een model voor de menselijke motivatie, waarin de verschillende behoeften van de mens in een hiërarchie geplaatst worden volgens de mate waarin deze fungeren als fundamentele overlevingsbehoefte. Die hiërarchie is gebaseerd op de veronderstelling dat aan de basisbehoeften, op een lager niveau, van iedere persoon moeten worden voldaan vooraleer die persoon kan overgaan naar het volgende niveau. De basis van de piramide omvat de overlevingsbehoeften: voedsel, water,

onderdak, enz. Op het volgende niveau bevinden zich de fundamentele veiligheidsbehoeften - het gevoel dat je veilig bent en buiten gevaar. Eén niveau hoger zijn er de emotionele behoeften - zoals liefde en de behoefte om erbij te horen. Deze worden gevolgd door de behoeften in verband met waardering - de noodzaak om iets te bereiken en erkenning te krijgen -, en helemaal bovenaan is er de staat van zelfontplooiing.

In de bezette Palestijnse gebieden hebben de Israëlische beleidsmakers een extra dimensie toegevoegd aan Maslow's piramide. Hun basisargument is, dat de neiging om verzet te bieden tegen de Israëlische bezetting in de tegenovergestelde richting van de piramide loopt. Namelijk, dat hoe minder de behoeften van mensen in de piramide voldaan zijn, hoe meer ze geneigd zullen zijn zich te verzetten tegen de omstandigheden die hun groeivermogen ontnemen. Evenzeer geldt de logica: hoe meer je te verliezen hebt, hoe minder je geneigd bent het risico te lopen je huidige situatie in gevaar te brengen. Samengevat: economische vooruitgang wordt door Israël gezien als een middel om het verzet tegen de bezetting te doen afnemen.

Israëlische economische beleidsmaatregelen die bedoeld zijn om de Palestijnen "in te tomen" zijn echter niet nieuw. Ze zijn zo oud als de bezetting zelf. In de late jaren zestig heeft Moshe Dayan [voorgesteld](#) de bezette Palestijnse gebieden economisch te integreren in Israël. Zijn argument was dat een hogere materiële levensstandaard de Palestijnen afhankelijk zou maken van Israël, en misschien zelfs dankbaar. Het kabinet heeft het voorstel van Dayan *officieel* verworpen, maar het werd *de facto* wel ingevoerd, en dit tot het uitbreken van de eerste Intifada. De grenzen werden geopend en Palestijnen mochten binnen Israël werken. Israëlische hulp en investeringen in het bezet Palestijns gebied waren bedoeld om het leven van de Palestijnen op materieel vlak te verbeteren en om op deze manier eender welke politieke ambities af te zwakken.

De komst van het Oslo-tijdperk veranderde de wijze waarop dat beleid werd geïmplementeerd, maar niet het principe. In plaats van door economische voordelen te proberen te verkrijgen dat de inheemse bevolking het koloniale regime gunstig zou zijn, was de bedoeling nu om te proberen de aanwezigheid ervan onzichtbaar maken. Het bezet Palestijns gebied werd opgedeeld in gebieden A, B en C, in een poging om het aantal Palestijnen dat moest worden geconfronteerd met directe koloniale overheersing, te verminderen. De nieuw gecreëerde Palestijnse Autoriteit fungeerde als een tussenpersoon tussen Israël en het Palestijnse volk. Zij werd het gezicht van het beleid, en dit in plaats van het koloniale regime. Een beleid van afsluiting werd geïntroduceerd om verkeer tussen de verschillende gebieden te beperken en te ontmoedigen, en buitenlandse werknemers vervingen grotendeels de Palestijnse werknemers binnen Israël. Desalniettemin was het idee dat Palestijnen 'met volle magen' politiek en ideologisch gematigder zouden zijn en minder waarschijnlijk gewelddadig verzet zouden plegen, nog steeds de sleutel tot het Israëlische beleid. Opmerkelijk was dat het ook de hoofdlijn was van het beleid van de internationale gemeenschap.

Harvard-econoom Sara Roy, een autoriteit in verband met dit onderwerp, betoogt dat de internationale gemeenschap de belangrijkste bron van financiering werd om een mislukt vredesproces kunstmatig in leven te houden. Sinds die tijd kwamen zowel de last van de bezetting, d.w.z. Israëls verantwoordelijkheden onder het vierde Verdrag van Genève, als die van het handhaven van een kunstmatige economie, financieel op de schouders van de internationale gemeenschap terecht. Aangezien de meeste koloniale ondernemingen beëindigd werden omdat de kost uiteindelijk te hoog werd om te dragen voor het moederland, is het opmerkelijk dat de internationale gemeenschap aanbod om

vrijwillig die financiële last te dragen voor Israël. Het belangrijkste doel was de Palestijnen kalm te houden – een beleid vrijwel identiek aan dat van Israël voor de eerste Intifada.

Het was pas na de tweede Intifada en de terugtrekking uit de Gazastrook dat het economische beleid van Israël werd herzien. Vanaf dat ogenblik werd deze strategie niet langer toegepast op het bezet Palestijns gebied als een geheel. De kernredenering bleef dezelfde, maar verschillende resultaten werden beoogd. Het beleid dat de economie gebruikt om het gedrag van de Palestijnen te beïnvloeden werd op verschillende manieren toegepast in de verschillende geografische gebieden: economische vrede met de Westbank en economische oorlog met de Gazastrook.

Hoewel het idee alleen expliciet naar boven kwam als onderdeel van Netanyahu's verkiezingsprogramma in 2008, was het reeds kort na het einde van de tweede Intifada dat de Westbank opnieuw werd beschouwd als gebied dat economisch tot rust moest worden gebracht. Het resultaat waren verschillende grote internationale investeringen op de Westbank. Gezien de Westbank, inclusief Oost-Jeruzalem, ongeveer een half miljoen Israëlische kolonisten telt, is het niet verwonderlijk, dat Israël de Palestijnen die daar wonen wilde 'pacificeren'. Andere overwegingen waren onder andere de nabijheid van belangrijke Israëlische bevolkingscentra en de waarde van het grondgebied zelf - in termen van religieuze zionistische bewegingen, natuurlijke grondstoffen, veiligheid en binnenlandse politieke overwegingen.

Anderzijds moest Israël deze argumenten niet langer in overweging nemen in de Gazastrook. In 2005 werden de Israëlische kolonisten weggehaald uit de Gazastrook, en daarmee verdween een belangrijke reden om de Gazastrook rustig te houden. In de Gazastrook was er een schaarste aan middelen en het gebied is van mindere betekenis voor de heersende deelbewegingen van het zionisme. In tegenstelling tot de Westbank ging Israël na de tweede Intifada niet terug naar zijn beleid van economische vrede in de Gazastrook. Precies het tegenovergestelde gebeurde. In 2006 verscherpte Israël drastisch zijn economische wurggreep op de Gazastrook. Officieel was dat om druk uit te oefenen op Hamas om de drie voorwaarden te aanvaarden die het Kwartet eerder dat jaar had uitgetekend. Maar dat beleid had veel meer vergaande doelstellingen. Dov Weisglass, adviseur van Ariel Sharon, vatte Israëls economisch beleid samen met de beroemde woorden: "[het idee is de Palestijnen op een dieet te zetten, maar hen niet te laten sterven van de honger.](#)" Israël redeneerde dat de economische beperkingen de houding van Hamas ten opzichte van Israël konden doen veranderen, of als alternatief Hamas konden dwingen om de politieke arena te verlaten.

Israël's steeds restrictievere beleid ten aanzien van de Gazastrook bereikte zijn hoogtepunt in 2007, toen de Gazastrook volledig van de buitenwereld werd afgesloten en door Israël werd gecategoriseerd als een 'vijandig gebied' onder officiële en totale militaire blokkade. Het nieuwe beleid was bedoeld om "[de mogelijkheid van Hamas om in de Gazastrook te regeren te compromitteren, doordat de kwaliteit van het leven er zou verslechteren](#)". Israël streefde er niet langer naar om Hamas op de knieën te krijgen. In plaats daarvan werd de grondgedachte van hun economisch beleid tot op dat ogenblik volledig omgedraaid. Als de situatie van de gemiddelde Palestijn verslechtert, redeneerden zij, zouden de inwoners van de Gazastrook de schuld misschien bij de Hamas-regering leggen en zich tegen hen keren.

Terugkijkend weten we nu, dat dat niet gebeurd is en de meeste Israëliërs zullen toegeven dat dat beleid gefaald heeft. Hoewel de 'interne' economische situatie duidelijk

politieke voorkeuren kan beïnvloeden, zal een externe factor, zoals het feit dat Israël het gehele grondgebied onder militaire blokkade geplaatst heeft, gemakkelijk als oorzaak van het kwaad worden gezien. Alle ontevredenheid die door de blokkade van de Gazastrook wordt gegenereerd wordt gericht op de oorzaak van de blokkade en niet de onvrijwillige 'managers' van de situatie.

Israël's economische beleid ten aanzien van het bezet Palestijns gebied is in het algemeen niet zonder kritiek. Veel Israëlische commentatoren stellen in vraag of een hogere levensstandaard in de praktijk de Palestijnen wel werkelijk 'matigt'. Hun belangrijkste argument is, dat beide intifada's uitbraken in tijden van relatieve economische welvaart voor de Palestijnen. 'Volle magen' lijken dus niet altijd de Palestijnen 'tevrede' te houden.

Dit brengt ons bij de reden waarom ik het nuttig acht om de piramide van Maslow in de analyse te betrekken als een waardemeter voor Israël's veronderstelling dat een betere economische situatie de waarschijnlijkheid van verzet zal verlagen. Het beleid van Israël is gebrekkig precies omdat het enkel rekening houdt met de lagere niveaus van de piramide van menselijke behoeften. In wezen is Israël's theorie gebaseerd op het idee dat arme mensen meer geneigd zijn om gewelddadig te worden en rijke mensen gemakkelijker te onderdrukken zijn. De werkelijkheid toont echter aan dat dit niet het geval is. [Vierenvijftig procent van de bevolking in de Gazastrook is voedsel-onzeker en vijfenzeventig procent is afhankelijk van hulp](#), maar het is slechts een fractie van de bevolking die actief betrokken is bij het afvuren van raketten op Israël. Ook zijn velen onder de mensen die verzet plegen (gewelddadig en niet-gewelddadig) [hoogopgeleid en economisch welgesteld](#).

Wat *wel* werkt en wat het beleid van Israël tijdelijk deed slagen, is het onzichtbaar maken van de onderdrukking. Aan de ene kant werd dit bereikt door de Oslo-akkoorden, die op de Westbank verschillende controle-'zeepbellen' gecreëerd hebben. De grote bevolkingscentra werden onder A-gebied geplaatst en 'volledige PA² controle'. Aldus werd de mate waarin de meerderheid van de Palestijnse bevolking geconfronteerd werd met het Israëlische leger, verminderd. Israël's afgrendelbeleid ontmoedigt immers grotendeels het verkeer tussen de verschillende gebieden. In de afgelopen paar jaren werd dit beleid nog sterker doorgedreven wanneer de Palestijnse Autoriteit begon samen te werken met Israël op het vlak van veiligheid, waarbij de Palestijnse veiligheidstroepen arrestaties verrichten *in de plaats van* het Israëlische leger. Aan de andere kant werd die onzichtbaarheid bereikt door het genereren van economische welvaart voor de Palestijnse bevolking op de Westelijke Jordaanoever. Het is niet verwonderlijk, dat de Ramallah *bubble* je kan doen vergeten dat er een bezetting gaande is buiten haar gemeentegrenzen, en velen zullen beweren dat het precies dit is waarvoor ze ontworpen is. De bezetting onzichtbaar maken, zal ze echter niet doen verdwijnen.

Israël's cruciale denkfout was dat economische welvaart de waarschijnlijkheid op verzet zou verminderen. Economisch welzijn of het ontbreken daarvan is niet wat mensen doet in opstand komen. Onrecht daarentegen is dat wel. Zoals Maslow stelt, hebben mensen grotere behoeften dan economische welvaart alleen en daarom zullen zij de piramide verder trachten op te klimmen. De Israëlische bezetting fungeert echter als een glazen plafond dat de Palestijnen verhindert de hogere niveaus te bereiken. Zolang dit glazen plafond hun persoonlijke en collectieve ontwikkeling tegenhoudt, en Palestijnen gelijke rechten en kansen wordt ontzegd, zullen ze in opstand komen tegen wat ze onderaan

² Palestijnse Autoriteit.

houdt. Om het even hoe economisch welvarend ze wel zouden zijn.

Het beleid van Israël is nochtans niet geheel zonder succes gebleven. Het slaagde erin niet alleen de bezette Palestijnse gebieden te verdelen op het vlak van territoriale ruimte, maar ook het Palestijnse volk zelf. Het is een klassiek voorbeeld van een verdeel-en-heers benadering. De situatie van de Westbank is voor de meerderheid van de mensen die er wonen veel beter dan die van de Gazastrook. Door de jaren heen hebben verschillende levensomstandigheden een andere mentaliteit en gedrag tussen beiden bewerkstelligd. Zelfs binnen de Westbank, de Gazastrook en Oost-Jeruzalem kunnen de verschillen tussen de steden en de gebieden met verschillende statuten (A, B, C) worden gevoeld. In plaats van de verdeling aan dit verdeel-en-heers beleid te wijten, berusten de meeste Palestijnen in de status quo en geven ze anderen de schuld voor het niet bezorgd zijn om de situatie of voor het veroorzaken van onnodige problemen. Een goed voorbeeld hiervan is dat Israël weigerde om de belastinginkomsten over te dragen die ze innen namens de PA nadat Hamas en Fatah in mei 2011 een verzoeningsovereenkomst ondertekend hadden. Als gevolg hiervan hebben veel PA-werknemers hun loon niet op tijd ontvangen, en in plaats van Israël de schuld geven voor het achterhouden van hun geld wezen vele inwoners van de Westbank Hamas aan als de schuldige.

Complementair hieraan is de territoriale verdeling. Een combinatie van economisch beleid, samenwerking op veiligheidsgebied en de Oslo-akkoorden houdt de Westbank over het geheel genomen relatief rustig. Zoals hierboven uiteengezet, is de Westbank in de ogen van de Israëliërs een veel belangrijker terrein om rustig te houden dan de Gazastrook. Dankzij haar verdeel-en-heers beleid is Israël geslaagd in het creëren van een situatie waarbij het merendeel van haar inspanningen en middelen kan gaan naar het 'veilig' houden van de Westbank, terwijl het de Gazastrook in het zuiden als een 'verwittiging' in stand houdt. De Gazastrook kan gemakkelijk worden ontvlammen door de 'basisveiligheidsbehoeften' van haar bewoners 'aan te porren'. Zowel Israël als de gewapende groeperingen in de Gazastrook zijn zich terdege bewust van wat de 'triggers' zijn. Israël weet dat het gericht doden van de juiste mensen de Zuiderse hemelen zal doen ontbranden (en de gewapende groeperingen weten dat Grad-raketten, afgevuurd op grote bevolkingscentra hetzelfde zullen doen). Op die manier wordt een krachtig voorbeeld in stand gehouden van het feit dat Palestijnen tenslotte terroristen zijn ('er kan ons niet worden gevraagd om vrede met hen te sluiten'), terwijl Palestijnen die in de buurt van Israëliëse nederzettingen en bevolkingscentra leven in toom gehouden worden. Verdeeld als ze zijn, zal het verzet van de Palestijnen op de Westbank minimaal zijn en elk protest dat toch plaats heeft, zal worden 'ingedijkt' door de Palestijnse veiligheidstroepen.

Israël's motivering voor het gebruik van het economisch beleid om het bezet Palestijns gebied te sussen en te doen ontbranden zal geen oplossing brengen voor dit langdurige conflict. Sussende economische maatregelen kunnen verzet tegen de bezetting op de Westbank vertragen door die bezetting onzichtbaar te maken, ze zullen echter niet de gunst van het Palestijnse volk winnen. En terwijl het conflict met Gaza/Hamas wordt gebruikt als een afleiding en een voorwendsel om zich niet in zinvolle onderhandelingen te engageren, zullen ze Israël's groeiende internationaal isolement niet doen afnemen.

Toch volhardt Israël in het spelen van de economische kaart. Dit werd onlangs nog aangetoond toen Israël besloot om tijdelijk de overdracht van belastinginkomsten aan de PA op te schorten, nadat de Palestijnen als lid toegelaten werden tot de UNESCO. En in september 2011, tijdens de dagen voorafgaand aan de aanvraag van de Palestijnse Autoriteit om toegelaten te worden als lid van de VN, zei Israël's afgevaardigde Danny

Ayalon tot het Ad Hoc Liaison Committee (de coördinatiegroep van de donorlanden voor het bezet Palestijns gebied) dat "[toekomstige bijstand en samenwerking ernstig en onherstelbaar aangetast kunnen worden](#) " als de Palestijnen hun aanvraag om lidmaatschap van de VN zouden doordrijven.

Uit deze voorbeelden blijkt dat economisch beleid niet alleen gebruikt wordt om het politieke denken te verdoven, maar ook om te voorkomen dat politiek initiatief plaatsvindt en het te bestraffen. Uiteindelijk kan het economisch beleid van Israël slechts dienen als een doekje voor het bloeden voor hun gevoel van veiligheid. Zolang de kern van het conflict niet wordt aangepakt, kan politieke actie in verschillende gedaantes en vormen niet worden uitgeroeid.

Actuele notities

Acht Palestijnse dorpen moeten wijken voor Israëli schietterrein

Het Israëli sche ministerie van defensie wil acht Palestijnse dorpen ten zuiden van Hebron op de Westelijke Jordaanoever ontruimen om er een militair oefenterrein in te richten.

Na twaalf jaar juridisch getouwtrek is een definitieve uitspraak van het Israëli sch hooggerechtshof nabij.

Een Israëli sche legerhelikopter vliegt geregeld over deze dorpen om foto's te nemen van de te ontruimen woningen. Nadil Rabbay is 29 jaar en woont in het gehucht Jinba dat moet ontruimd worden: "*Militaire invallen zijn niet nieuw, maar de soldaten zijn nu agressiever. Vorige week kreeg ik niet eens de kans om open te doen, ze traptten de deur in en begonnen meteen alles overhoop te gooien. Mijn vrouw en zoontje waren doodsbang. De soldaten zeiden dat ze naar vuurwapens zochten. Het is pure intimidatie. Ze willen ons hier weg hebben. Waarom oefenen ze niet in Israël? Aan de andere kant van de grens ligt tientallen kilometers open land.*" (Brabants Dagblad, 17.8.2012, p. 9).

Zijn familie woont er al eeuwen tot Israël in juni 1967 de Westelijke Jordaanoever bezette. Het steile rotspad naar Jinba is moeilijk berijdbaar. In dit deel van de Westelijke Jordaanoever zijn asfalt, stroom en water alleen weggelegd voor Israëli sche kolonisten. <http://villagesgroup.wordpress.com/2008/12/15/blocking-the-roads-in-massafer-yatta-jinba>

De meeste van de 1800 te ontruimen Palestijnen wonen in grotten of tenten, want als ze iets bouwen wordt het beschouwd als illegaal en betekent het onvermijdelijk afbraak door het leger.

Het probleem van een militaire oefenterrein speelt niet alleen hier ten zuiden van Hebron maar ook in de Jordaanvallei. Het Israëli sch leger heeft 18% van de Westoever bestemd als schietterrein, niet om de soldaten militaire vaardigheden bij te brengen, maar als voorwendsel om het sinds juni 1967 Palestijnse gebied te ontvolken en er Israëli sche kolonies te bouwen.

Gaat België Duits-Israëlische antitankraketten aankopen?

Het Belgisch leger kreeg van de regering groen licht om op zoek te gaan naar een nieuw type antitankraketten. De verouderde Milan-raketten die het Belgisch leger nog bezat, werden in 2010 uit roulatie genomen.

Het aankoopdossier zit nog in een opstartfase. Zowel de Amerikaanse "Javelin Block I" als de Spike-raketten van het Duits-Israëlisch bedrijf Eurospike zijn in de running. Het gaat om de aankoop van 240 antitankraketten of een investering van ongeveer 70 miljoen euro (De Standaard, 9.8.2012, p. 7).

Is zulke uitgave wel verantwoord in een tijd waarin de regering naar besparingen zoekt? Is het niet tijd om een militair embargo tegen Israël in te stellen zolang de Israëlische bezetting niet wordt opgeheven, de Palestijnse vluchtelingen het recht tot terugkeer wordt ontzegd en de mensenrechten worden geschonden?

Joodse organisaties van België vragen bestraffing van oproepen tot boycot

Kouky Frohmann van Het Forum der Joodse Organisaties en Maurice Sosnowski van de Franstalige tegenhanger CCOJB (Comité de Coordination des Organisations Juives de Belgique) willen hun krachten bundelen in de strijd tegen het antisemitisme in België. In een persbericht verklaren ze: "*Onder het voorwendsel van het recht op kritiek van elk regeringsbeleid wordt opgeroepen tot boycot en delegitimatie van de staat Israël en dus tot haat en geweld, wat een bedreiging is voor de joodse gemeenschappen en voor de burgerlijke vrede in ons land.*" (La Libre Belgique, 13.7.2012, p. 11). Ze vragen aan de overheid om repressie- en strafmaatregelen te nemen. De leden van de Union des Progressistes Juifs de Belgique (UPJB) die heel wat kritiek hebben op het beleid van de Israëlische regering, kunnen alvast een advocaat onder arm nemen.

Geen erkenning meer van de studentenkring BDS-ULB die pleit voor boycot?

Op 21 mei jl. erkende de raad van bestuur van de Université Libre de Bruxelles (ULB) de studentenkring "comité BDS-ULB". Deze studentenvereniging pleit voor boycot, sancties en desinvestering (BDS) tegen Israël zolang dit land het internationaal recht en de VN-resoluties naast zich neerlegt. Dit was blijkbaar teveel voor een aantal pro-Israëlische professoren en studenten. Volgens Guy Haarscher, professor emeritus filosofie van de ULB is het ageren voor academische boycot (geen samenwerking met Israëlische universiteiten en onderzoekers) een oproep tot discriminatie. De Faculteit geneeskunde stuurde een motie naar Alain Delchambre, voorzitter van de ULB, met het verzoek om de herkenning van de studentenkring te herzien.

Maar voor de studenten van BDS-ULB werd de beslissing van de raad van bestuur op een democratische wijze genomen en volgens de academische procedures: "*De stemming van de raad van bestuur toont de vastberadenheid van de universitaire gemeenschap om de vrije meningsuiting aan de ULB te verdedigen en dit ondanks de druk die op haar*

leden werd uitgeoefend. Deze stemming strekt to eer van onze universiteit en huldigt de principes van het vrij onderzoek” (Le Soir, 20 juni 2012)

Op 2 juli besliste de raad van bestuur van de ULB om het advies in te winnen van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Intussen hebben op 27 juli (<http://www.lalibre.be/debats/opinions/article/752157/le-boycott-d-israel-a-l-ulb-une-opinion-delictueuse.html>) een aantal professoren en onderzoekers van de ULB (waarvan ook een aantal joden zoals Marco Abramowicz en Thérèse Liebmann, beiden lid van UBJP) een opiniebijdrage geschreven waarin ze zich solidair verklaren met de studenten van de kring “Comité BSD-ULB”.

Een protestantse kerk in Canada pleit voor boycot van Israëlische producten

De Verenigde Kerk van Canada, de belangrijkste Canadese protestantse kerk, heeft op de vergadering van haar algemene raad van 18 augustus het groen licht gegeven voor de boycot van producten afkomstig uit Israëlische kolonies in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden. De Verenigde Kerk wil aldus druk uitoefenen op Israël om de uitbreiding van de kolonies in de Westbank stop te zetten (La Croix, 22.8.2012, p, 13).

Zuid-Afrikaanse regering wijzigt etikettering van Israëlische goederen

De Zuid-Afrikaanse regering heeft bevolen de etikettering van “Israëlische” goederen uit joodse kolonies in de Palestijnse Westbank te corrigeren, als “uit bezette gebieden”. Israël dreigt met een diplomatieke rel. Zuid-Afrika zegt dat het de grenzen van 1948 erkent zoals vastgelegd door de VN. Israël spreekt van discriminatie die aan racisme doet denken (The Guardian 24.8.2012). (nvdr de grenzen van Israël werden niet afgebakend door VN, Israël werd immers geboren uit oorlog en na etnische zuivering van Palestina.)

Acties tegen verkoop van Israëlische dadels afkomstig uit de bezette gebieden

De ramadan is net voorbij en in verschillende landen waren er acties tegen dadels uit Israël.

In België werden er in enkele Brusselse gemeenten en in Charleroi op markten en aan moskeeën folders uitgedeeld.

In Engeland werden meer dan 250.000 folders verspreid op markten, in moskeeën en in winkels.

Ook in Zuid-Afrika werd gewerkt rond dadels. Een deel van de dadels van de Israëlische exportbedrijven (vooral van Hadiklaim) komt van een Zuid-Afrikaanse producent: Karsten Farms. De Zuid-Afrikaanse BDS had verschillende contacten met dat bedrijf met de vraag die samenwerking stop te zetten...en dat werd in het verleden ook dikwijls beloofd, maar bij een recent interview op de radio zei de bedrijfsleider dat ze blijven doorgaan met die samenwerking met Israëlische bedrijven.

Daarom roept BDS Zuid-Afrika zelf op om ook de producten van Karsten Farms te boycotten.

Een van die Israëliische dadels die via een Zuid-Afrikaanse producent in België en Nederland worden ingevoerd zijn de extra grote (jumbo) Medjoul-dadels (King Solomon van Jordan River International), die verbouwd worden in de Jordaanvallei rond Jericho. De Jordaanvallei is een van de vruchtbaarste gebieden in het Midden-Oosten. Vele van deze plantages waren oorspronkelijk eigendom van Palestijnse boeren, maar na de Israëliische bezetting van juni 1967 werken Palestijnen als arbeiders op deze gestolen plantages. Het grootste deel van de dadelplantages is in handen van de illegale Israëliische kolonies. Rondom Jericho liggen ongeveer 30 Israëliische kolonies, die profijt hebben van de dadelteelt. De helft van alle Israëliische kolonies op de Westelijke Jordaanoever is van de productie van dadels afhankelijk. In 2005 waren dadels het belangrijkste fruit-export product van Israël met een omzet van 80 miljoen euro. Omdat producten die vanuit Israëliische kolonies naar de EU worden uitgevoerd, niet onder het lage invoertarief vallen, worden de dadels "Produce of Israel" gelabeld, zoals de merken van Agrexco (Carmel, Jordan Plains, Jordan Valley). Producten verpakt in Israël of in de bezette Palestijnse gebieden kunnen ook worden herkend door hun streepjescodes die beginnen met 729 of 0 729.

Op de dadels van Hadiklaim (King Solomon, Jordan River) staat, zoals hierboven al vermeld+, het label "Produce of South Africa" (streepjescode 00260)

Zie de linken <http://www.ampalestine.org/index.php/projects-a-events/boycott-israeli-occupation-dates> en <http://www.ampalestine.org/justicedates/AMPDateBrochure.pdf>

Ook de arbeidsomstandigheden van de Palestijnse arbeiders in de Israëliische kolonies laat veel te wensen over. Er zijn naar schatting 20.000 Palestijnen met een werkvergunning werkzaam in de Israëliische kolonies en nog eens 10.000 zonder vergunning. De meeste van de arbeiders zonder vergunning werken in de Jordaanvallei tijdens de fruit- en dadelpluk. Velen van hen zijn kinderen onder de 14 jaar oud, want kinderen zijn goedkope werkkrachten. In de dadelplantages worden door arbeiders pesticiden gespoten, waarbij geen beschermde maatregelen worden genomen. De arbeiders ademen de pesticiden dan ook in. Dit kan leiden tot vruchtbaarheidsproblemen en zelfs tot kanker. De arbeiders zitten met touwen in de dadelpalmbomen (van 3 tot 12 m hoog) vast en moeten zich met één arm vastklampen aan de boom om met de andere arm te kunnen plukken. Ieder moment kan een arbeider uit de boom vallen en doodgaan of invalide geraken.

(Lees: Lara Beeke, *Dadelcampagne: Medjoul-dadel de koning van de dadels*, in *Soemoed*, september-oktober 2010, p, 32-34).

Gelukkig zijn er alternatieven: dadels uit Tunesië Marokko, Californië en Mexico. Er zijn ook Palestijnse dadels geproduceerd door Palestijnse boeren uit het gebied rond Jericho. Door de export van Palestijnse dadels te stimuleren, helpt men de Palestijnse boeren om hun land te blijven bewerken. Als de grond niet wordt bewerkt, dreigt hij door Israël afgenomen te worden.

Iraanse joden worden in Israël met de nek aangekeken

In Israël wonen ongeveer 250.000 Iraanse joden, de meesten in Holon, een stad nabij Tel-Aviv. Kamal Penhasi emigreerde eind jaren zeventig naar een wijk "Little Iran" in

West-Holon. Hij leerde toen voor het eerst hoe de gemiddelde Israëli over zijn landgenoten denken: "In plaats van een warm welkom riepen de mensen ons hier op straat na: 'hé, Khomeini, vieze vuile Khomeini'. Dat waren dus andere joden die dat riepen". Volgens David Yerusjalmi, Irandeskundige aan de universiteit van Tel Aviv, staan de joden van Iraanse afkomst in Israël laag in aanzien: "In Israël bestaat nog altijd een sterke sociale verdeling: moslims hebben het minste aanzien, daarna de joden uit Arabische landen en helemaal bovenaan staan de joden uit het Westen. De Iraanse joden bevinden zich ergens tussen de eerste twee groepen in. Al wat met Iran te maken heeft, wordt gewantrouwd". (De Standaard, 18,8,2012, p. 28-29)

Israël wil een universiteit financieren in de illegale joodse kolonie Ariel

Ariel is een Israëlische kolonie van ongeveer 20.000 inwoners in het noorden van de sinds juni 1967 bezette Westelijke Jordaanoever. In 1998 kreeg het van Israël de status van stad (city council) en in januari 2010 werd Ariel door de Israëlische premier Netanyahu tot "hoofdstad van Samaria" uitgeroepen en als "integraal deel van Israël" beschouwd. In juli van dit jaar besloot de Israëlische overheid om het studiecentrum in Ariel tot een volwaardige universiteit op te waarderen. De minister van Financiën Steinitz Yuval (Likoedpartij) voorziet hiervoor een speciaal financieringsfonds, bovenop het bestaande budget voor Israëlische universiteiten.

Sarit Michaeli van de Israëlische mensenrechtenorganisatie B'tselem zegt hierover: "Door van Ariel eerst een 'stad' te maken, en daarna het studiecentrum tot een universiteit om te vormen, strooit Israël bovendien nog zout in de wonde. Als overheid geef je zo het duidelijke signaal dat die illegale nederzetting niet zal verdwijnen. Integendeel met extra fondsen zal Ariel verder kunnen groeien en nog meer studenten aantrekken." Ariel aanvaardt Palestijnse studenten, maar alleen uit de Westoever: Palestijnen uit de Gazastrook worden geweerd. (De Standaard, 24.7.2012, p. 15 en http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20120723_00232349)

Israëlische soldaten plegen geweld tegen Palestijnse kinderen

De Israëlische soldaat Avner deed zijn legerdienst van 2004 tot 2007 in de streek tussen Nablus en Jenin in de Westbank. Bij een "straw widow" operatie (legeroefening) moest hij 's nachts Palestijnse families wakker maken en in een kamer verzamelen: "Een soldaat richtte zijn geweer op een vader en zijn zoon die iets in het Arabisch zei. Niemand van ons begreep wat hij zei en een soldaat werd zenuwachtig. De jongen wou naar het toilet en was zo bang dat hij in zijn broek plaste." Een andere Israëlische soldaat vertelt hoe het leger te werk ging om een Palestijnse verdachte in Tulkarem te arresteren: "We haalden iedereen naar buiten, maar we vonden de verdachte niet. We hebben een kind gedwongen om rond het huis te stappen: hij moest alle deuren en vensters openen en alle lichten aansteken." De Israëlische soldaat David zat in een jeep met zijn commandant in Hebron. Hij interpelleert drie Palestijnse jongeren. Ze weigeren zich aan een controle door een metaaldetector met X-stralen te onderwerpen. De commandant loopt achter de jongens aan en grijpt een van hen, stampt zijn hoofd tegen de muur en begint hem hevig te slaan. In 2008 vallen enkele Palestijnse jongeren van het vluchtelingenkamp Jelazoun in een hinderlaag in Ramallah. Een Israëlische sergeant vertelt: "Een van mijn vrienden was als sluipschutter bij de kolonie van Beit El opgesteld.

Een jongen gooidde een molotov cocktail. Mijn vriend schoot en de jongen was dood". (Le Monde, 22.8.2012 en <http://www.france-palestine.org/Des-soldats-israeliens-temoignent> en <http://rt.com/news/israeli-soldiers-abuse-children-581/>)

De getuigenissen van deze soldaten werden gepubliceerd door de Israëlische NGO Breaking the Silence (doorbreek de stilte: http://www.breakingthesilence.org.il/wp-content/uploads/2012/08/Children_and_Youth_Soldiers_Testimonies_2005_2011_Eng.pdf lees ook *De Standaard*, 27.8.2012, p. 11)

Amerikaanse presidentskandidaat zal Israëlische aanval op Iran steunen

Mitt Romney, de republikeinse kandidaat voor de komende Amerikaanse presidentsverkiezingen van 6 november, spreekt harde taal. Op 29 juli was hij op bezoek in Israël en verklaarde dat niet Tel Aviv maar Jeruzalem de hoofdstad is van Israël en dat de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem moet verhuizen. Oost-Jeruzalem werd door Israël in juni 1967 bezet en in 1980 geannexeerd. Deze annexatie werd door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties verworpen (resoluties 476 en 478).

Op 30 juli nam hij deel aan een lunch om fondsen (verhoopte opbrengst: 811.000 euro) voor zijn kiescampagne te werven (*Le Monde*, 31.7.2012, p. 6). Tijdens dit ontbijt zei Romney dat de Israëlische economie zoveel groter is dan de Palestijnse en dat dit niet aan de bezetting, maar aan 'een verschil van cultuur' te wijten is (*De Standaard*, 1.8.2012, p. 17). Een van de gasten op deze bijeenkomst was Sheldon Adelson, de 78-jarige joodse Amerikaan die met zijn casino's in Macau, Singapore en Las Vegas miljarden verdiende. Adelson is een aanhanger van de Israëlische premier Netanyahu en financierde in 2007 de oprichting van het gratis dagblad *Israel Hayom* ('Israël Vandaag'). Hij heeft al 10 miljoen dollar aan Romney geschonken en belooft het tienvoudige als hij tevreden is over wat Romney over de Israëlisch-Palestijnse kwestie vertelt.

Tijdens dit bezoek aan Israël verklaarde Dan Senor, de adviseur van Romney, dat "Als Israël zich genoodzaakt ziet in zijn eentje actie (tegen Iran) te ondernemen, Romney deze beslissing zal respecteren" (*De Standaard*, 30.7.2012, p. 10). Zijn challenger, de huidige Amerikaanse president Barack Obama, wil niet onderdoen en heeft op 27 juli een wet ondertekend die de militaire samenwerking met Israël verdiept en zeventig miljoen extra uittrekt om Israël tegen een raketaanval te beschermen. Beiden hopen daarmee het kiesgedrag van de Joodse Amerikanen en van de evangelische christenen te kunnen beïnvloeden.

Bedoeïenen in Palestina: bezetting door Israël leidt tot einde van een leefwijze

<http://www.dewereldmorgen.be/foto/2012/08/06/bedoeienen-in-palestina-bezetting-door-israel-leidt-tot-einde-van-een-leefwijze>

In juli 2012 trok Palestina Solidariteit opnieuw met een groep nieuwsgierigen richting Westelijke Jordaanoever op inleefreis. Ook de Jahalin Bedoeïenen kregen een bezoek. Dit

is een minderheid van nomaden die in het conflict vaak wordt vergeten en nauwelijks aan bod komt in de media. Hun leefwijze wordt door de bezetter met uitroeiing bedreigd.

Op bezoek bij nomaden

Onder een loden zon die het thermometerkwik in de richting van vijftig graden duwt, stappen we het Bedoeïenenkamp van Jahalin in de woestijn binnen. Over de vangrails. Enkele ogenblikken eerder had onze sympathieke chauffeur ons immers afgezet langs de weg.

Daar leven nu eenmaal Palestijnse Bedoeïenen: net naast de weg, in kurkdroge, dorre vlaktes aan de voet van een heuvel. Onze gids Angela Goldstein, een Israëliëse dame die zich met solidariteitscampagnes voor Bedoeïenen al jaren verzet tegen de Israëliëse bezettingspolitiek, leidt ons via een zanderige weg tot in het hart van het kamp.

De hutten in het kamp bestaan uit golfplaten en doeken, die allesbehalve stevig aan elkaar zijn vastgemaakt. We worden verwelkomd door Eid Abu Khamis, een woordvoerder van de Bedoeïenengemeenschap in Jahalin. Gezichten van gesluierde, glimlachende vrouwen en verlegen kinderen lichten op uit de donkere hutten in de achtergrond. Hun gastvrijheid is groter dan de armoede die er heerst en al snel worden we uitgenodigd plaats te nemen in een geïmproviseerde zitruimte en krijgen we een glaasje warme, zoete muntthee voorgeschoteld terwijl Eid Abu Khamis ronduit over hun kamp vertelt.

Landroof

Tijdens de overheersing van achtereenvolgens de Ottomanen, Groot-Brittannië en Jordanië werden de Bedoeïenen relatief ongemoeid gelaten. Maar toen kwam 1948, het jaar waarin Israël zichzelf tot staat uitriep. Volgens Eid Abu Khamis begon de repressie echter pas goed in 1967. De Israëliëse autoriteiten sloten toen de wegen af waardoor de Bedoeïenen, die toch een rondtrekkend volk zijn, hard getroffen werden in hun bestaansredenen: handel drijven en... leven.

Vanaf 1978 eigende de Israëlische regering zich grote stukken land toe met het doel er militaire gebieden van te maken. In werkelijkheid werden deze gronden aan Joodse kolonisten geschonken. Vanaf 1984 nam het aantal kolonisten nog toe. Op de koop toe kregen zij gratis water, elektriciteit, huizen en onderwijs. Volgens Israël was dat een compensatie voor het feit dat zij bereid waren in de verschrikkelijk hete woestijn te komen wonen...

De begrenzings van die landen zorgde er ook voor dat de kolonisten bovenop de heuvel konden leven en dat de bewegingsruimte van de Bedoeïenen beperkt was tot onderaan de heuvel.

Inkomstenroof

Ook op het vlak van de inkomsten van de Bedoeïenen liet de Israëlische kolonisatie zijn sporen na. Kweken van dieren en handel drijven in dierlijke producten waren en zijn hun voornaamste inkomensbronnen. Water en open vlaktes om te grazen zijn hierbij onontbeerlijk.

Een tiental jaren terug hadden de Bedoeïenen van de Jahalinvlei nog 1200 dieren, waaronder 25 kamelen. Door de kolonisatie zijn deze aantallen gereduceerd tot 140 dieren en welgeteld één kameel. Dit betekent dat de Bedoeïenen niet langer zelf in hun voedselvoorziening kunnen voorzien en afhankelijk van voedselbedelingen door de Verenigde Naties.

Onbereikbaar onderwijs

Verderop, op 18 kilometer van het kamp, ligt de dichtstbijzijnde school. Geen onoverkomelijke afstand, maar het gebrek aan openbaar vervoer en de aanwezigheid van talrijke controleposten zorgen ervoor dat de kinderen die te voet naar school gaan al snel uren onderweg waren. Meisjes waren hier het eerste slachtoffer van en werden bijgevolg vaak thuis gehouden.

Eid Abu Khamis legt uit dat in 1990 de Bedoeïenen dan ook zelf een aanvraag indienden voor de bouw van een eigen school, maar dit werd geweigerd. Daarop vroegen ze dan maar een bus om hen van het kamp tot de school te kunnen brengen, maar ook dit werd geweigerd. Vijf jaar later kwam dan toch de belofte dat er een bus zou komen. Hier wachtten ze, in 2012, nog steeds op.

Ondertussen zijn er op weg naar school al vijf kinderen omgekomen door verkeersongelukken en vier kinderen hielden er een blijvende handicap aan over. Andere kinderen durfden hierdoor de weg niet meer op. Enkelen onder hen werden getraumatiseerd door het beeld van stervende vriendjes op de weg.

Eigen initiatieven worden geblokkeerd

Enigszins gedwongen, besliste de gemeenschap dan maar om zelf een school te bouwen. Zonder toestemming mag er echter niet gebouwd worden en daarom werd de school niet meer dan een met golfplaten aan elkaar getimmerd hutje.

Later ontdekten ze dat ze met weinig materiaal toch een steviger bouwwerk konden maken dat meer beschutting bood tegen de zon en regen: een school werd gebouwd met autobanden, klei en de behulpzame handen van een aantal buitenlandse vrijwilligers!

Omdat Eid Abu Khamis, door in de Joodse koloniale nederzettingen te werken, intussen enige contacten had opgebouwd, kon hij een ontmoeting tussen hun nieuwe school en een Joodse school bewerkstelligen. Echter, nog voor de ontmoeting plaats vond, volgde een bevelschrift waarin stond dat de school in het kamp diende afgebroken te worden omdat zij 'een bedreiging voor de veiligheid' vormde.

Een school als symbool van vreedzaam verzet

Niettemin staat de school nog steeds overeind. Veel Europeanen stuurden immers boze e-mails naar het Israëliësche Ministerie van Onderwijs. Ook trokken mensen naar de rechtbank, zo ook de 'Rabbis for Human Rights'. Voorlopig evenwel zonder reactie van de bevoegde autoriteiten...

Intussen krijgen in deze school 85 kinderen tussen zes en twaalf les. De klassen zijn gemengd en de kinderen komen uit vijf verschillende kampen in de regio. Er geven zes vrouwelijke leerkrachten les. Vijf van hen zijn Palestijns en spreken Arabisch. Een is zelf een Bedoeïene. Vanaf hun twaalf jaar moeten de jongens naar een andere school, in de Jordaanvallei.

Hoewel de school uit is om 12.30 uur, zijn de kinderen door de transportmoeilijkheden vaak pas 's avonds laat weer thuis. De Bedoeïenen vinden dit te gevaarlijk, waardoor zij hun dochters na hun twaalfde niet langer naar school laten gaan. De meisjes - hongerig naar onderwijs en sociale contacten - hebben het bijzonder moeilijk met de beslissing van hun ouders. Soms zijn ze zo boos dat ze de schoolboeken van hun broers verscheuren of hun schoenen verstoppen... Eid Abu Khamis vertelt het met een glimlach op zijn gezicht, die meer verdriet dan vreugde uitstraalt.

Geen gezondheidszorg die naam waardig

Minstens even schrijnend voor de Bedoeïenen is de gezondheidszorg, waar zij nauwelijks toegang tot hebben. Het dichtstbijzijnde ziekenhuis ligt in het vluchtelingenkamp van Jericho, achttien kilometer verder en is enkel open in de voormiddag. Mensen moeten uren in de rij wachten en het gebeurt dan ook regelmatig dat de deuren sluiten vooraleer zij aan de beurt zijn geweest.

Bij een noodgeval kunnen de Bedoeïenen een Israëlische ziekenwagen contacteren. Eens ter plaatse - maar vooraleer er hulp wordt verstrekt - worden de identiteitspapieren gecontroleerd. Als blijkt dat het om Palestijnen gaat, dan zullen ze de persoon niet verzorgen. Het standaardantwoord luidt dan: "Dit is zone C, dus heb ik toestemming nodig om jou te bezoeken!". Gek, maar de enige oplossing is om met de zieke persoon in de armen naar de autoweg te lopen en hopen dat er iemand wil stoppen om hen naar het ziekenhuis te brengen.

Pesterijen door de kolonisten

De Bedoeïenen hebben niet enkel onrechtstreeks last van de kolonisten. Het conflict krijgt nu en dan een bruto karakter. Kolonisten komen regelmatig hun heuvel af om de ramen van de school in te slaan, het hek te vernielen, geiten en ezels te stelen, vrouwen en kinderen aan te vallen of met hun wapens te zwaaien. Op de Israëlische televisie worden kolonisten als gewone, ordinaire mensen geportretteerd. Dit gemediatiseerde beeld botst echter vaak met de werkelijkheid.

Op de vraag hoe hij de toekomst ziet, antwoordt Eid Abu Khamis dat het glas voor hem halfvol is. Net als veel mensen die we tijdens onze inleefreis ontmoetten, haalt hij zijn inspiratie uit Zuid-Afrika. Hij is van mening dat de mensen daar de handen in elkaar sloegen en dat het er nu een goeie plaats is om te leven. Hij hoopt dat dit in zijn land ook ooit het geval zal zijn, dat de rust er terug keert en dat er vrede neerdaalt in de vallei...

David Knockaert is burgerjournalist bij De Wereld Morgen en nam deel aan de inleefreis van Palestina Solidariteit. Met dank aan Cien Van Ranst.

Lees ook:

<http://www.association-belgo-palestinienne.be/publications-de-l%E2%80%99abp/le-plan-prawer-pour-le-deracinement-de-30000-bedouins/>

<http://972mag.com/algorithm-of-expropriation-the-plan-to-uproot-30000-bedouin/40202/>

Lees eens een boek

Aan onze lezers vermelden we graag dat Palestina Solidariteit een hele reeks boeken over Palestina te koop aanbiedt aan een schappelijke prijs.

De Holocaust in voorbij. Afrekenen met Hitlers erfenis

Avraham Burg, *De Holocaust is voorbij – Afrekenen met Hitlers erfenis*, uitg. Ambo, Amsterdam, 306 p.

Avraham Burg is de zoon van de zoon van de Duitse jood Yosef Shlomo Burg uit Dresden. In 1939 emigreert Yosef naar Palestina, trouwde er met de Arabische jodin Rivka Slonim uit Hebron en werd verschillende malen minister (Gezondheid, Post, Welzijn, Binnenlandse Zaken en Godsdienst) voor de National Religious Party. Avraham is in 1955 in Jeruzalem geboren. Hij huwde met Yael en heeft zes kinderen.

In 1988 wordt hij parlements lid voor de Arbeiderspartij en van 1999 tot 2003 is hij voorzitter van het Israëliësch parlement (Knesset). In 2008 schrijft hij een boek waarvan de Hebreeuwse titel betekent "Hitler verslaan". De Engelse vertaling draagt als titel "The Holocaust is over: we must rise from its ashes" (we moeten oprijzen uit zijn as). De Nederlandse vertaling uit het Engels door Rob Hartmans heeft als titel "De Holocaust is voorbij – Afrekenen met Hitlers erfenis".

Dit boek maakte heel wat boze reacties los. Hij was trouwens niet de eerste die met dit onderwerp deining veroorzaakte. In 2003 schreef Norman Finkelstein een boek over het misbruik van de Holocaustindustrie. In zijn boek pleit Burg ervoor om de herinnering aan de Shoah (moord op zes miljoen moorden door de nazi's) niet te gebruiken als witwasproduct voor de machtspolitiek van Israël tegenover de Palestijnen.

In **hoofdstuk 5 "Herinneringen aan de republiek Weimar"** (p. 61-87) bestudeert hij de overeenkomsten tussen het Duitsland van vóór Hitler en het huidige Israël. Toen na Bismarks militaire overwinning de Franse provincies Elzas-Lotharingen weer in het Duitse rijk werden opgenomen, verklaarde de Duitse politicus Leopold Sonnemann: "U zult nooit in staat zijn hen (de Elzassers) te dwingen Duitsers te worden". De patriottische pers reageerde met de opmerking dat de heropvoeding van de Elzassers "zal plaatsvinden met behulp van een zweep. Deze vervreemde kinderen zullen onze vuist moeten voelen. Na het temmen zal de liefde volgen". De commentaar van Avraham Burg hierop luidt als volgt: "De retoriek van 'de Arabieren begrijpen alleen geweld' werd hier gecomponeerd. Zo ging het toen, en zo gaat het nu". (p. 69).

En verder nog: "Zowel het Duitse als het Israëliësch militaristische regime sloot complete bevolkingsgroepen uit. In Duitsland kregen duizenden Joden die gekwalificeerd waren om officier te worden, en die al in 1880 dienden in het Duitse leger, nimmer een leidinggevende positie. In Israël zal geen enkele Arabier (om precies te zijn: geen enkele niet-jood) ooit chef-staf of minister-president worden. Evenmin zal in de nabije toekomst een niet-Jood lid worden van de Knessetcommissies die zich bezighouden met

veiligheidsvraagstukken, met de Mossad of met de nucleaire capaciteiten van Israël" (p. 70).

Ook in het taalgebruik ziet Burg enige overeenkomsten: *"Zijn slogans op de muur als 'Arabieren eruit' en 'overplaatsing nu' ook maar in enig opzicht anders dan 'Juden raus'? De van haat, angst en obsceniteiten doortrokken toespraken in de Knesset (Israëliisch parlement), die wel uit de notulen worden geschraapt maar niet uit het collectieve geheugen – wat zeggen die van ons? Als een nieuwslezer op de radio zegt dat 'een Arabier de dood vond' wat betekent dat dan? Dat hij de dood kwijt was en dat de soldaten van de IDF (Israel Defense Forces) hem helpen bij het zoeken van en terugvinden. Wat betekent het als er gezegd wordt: 'soldaten schoten in de lucht en twee jongens werden gedood? Dat Palestijnse kinderen door de lucht vlogen als figuren op een schilderij van Marc Chagall, en daar worden geraakt door onschuldige kogels? De tientallen niet geregistreerde, nergens verantwoorde schietpartijen waarbij doden vallen – van wie zijn ze. Ze zijn van ons, van u en mij."* (p. 82).

En hij besluit: *"De centrale rol die de strijdkrachten in ons leven innemen, de betekenis van taal voor het legitimeren van het onrechtmatige, de infiltratie van extreem rechtse terminologie een hoofdstroom van de politiek, en de onverschilligheid van de passieve meerderheid – zijn de belangrijkste factoren die het mogelijk maken dat onze wereld wordt vergiftigd door racisme. Bovendien hebben we bij de pijnlijke vergelijkingen tussen het huidige Israël en het Duitsland van vóór Hitler nog aandacht besteed aan het belang dat beide hechtten aan een nationale mythologie en de band tussen Blut en Boden. We hebben ons nog niet beziggehouden met de rol die jeugdbewegingen speelden bij het vormen van een nieuw soort jeugd, noch in de hervorming van de toenmalige Duitse samenleving noch in die van het hedendaagse Israël³. (...) We schreven niet over de natuurrituelen en feestdagen, of over de rol die volksverhalen spelen in het nationalisme. We zijn niet ingegaan op de wegversperringen, de onteigeningen, de gronddiefstal, het verhinderen van huwelijken, het geweld van kolonisten, de capitulatie van het leger en het altijd aanwezige verlangen naar een sterke leider"* (p. 85-86).

In **hoofdstuk 6 "Lessen uit de Holocaust"** (p. 88-112) schrijft de auteur: *"Tijdens het derde Rijk en de Tweede Wereldoorlog deden de leiders van het nog niet als zelfstandig staat bestaande Israël (de jisoev), in reactie op de vernietiging van de Europese Joden, er weinig. (...) 'Het antwoord op de ramp die de Duitse joden treft', zei Ben-Goerion in 1935 tegen het bestuur van het Joods Agentschap, 'moet zionistisch zijn: het omzetten van de ramp in een hulpbron bij het opbouwen van het land, het redden van het leven en de bezittingen van de Duitse Joden voor het land. Deze redding komt vóór al het andere'. Tijdens de beginjaren van het gevaar, voordat het geweld dodelijk was, onderhandelde het Joods Agentschap, dat de joods-Israëliische bevolking vertegenwoordigde, met de nazi's. Het was een cynisch samengaan van belangen: de zionisten noch de nazi's wilden dat de Joden in Duitsland bleven. Deze dialoog leidde tot economische afspraken tussen de zionisten en de nazi's die het overbrengen van fondsen en goederen⁴ naar de would-be-staat mogelijk maakten."* (p. 89-90)

"Pas toen de poorten van kampen opengingen, toen het gordijn werd opgetrokken en de bergen as voor iedereen zichtbaar werden, pas toen drong het verbijsterende nieuws

³ Als Israëliische jeugdbewegingen citeert hij o.a. de rechtse jeugdbeweging Betar gesticht door Jabotinski, de jeugdeenheden van Nahal-pioniers en de religieus-zionistische jeugdbeweging Bnei Akiva die in 37 landen vertegenwoordigd is en 125.000 leden telt.

⁴ Elk jood die vanuit Duitsland naar Palestina emigreerde, mocht 1000 pond sterling (= ± 4000 dollar) aan buitenlandse valuta meenemen, plus goederen ter waarde van maximaal 20.000 Reichsmark (= ± 5000 dollar).

door. (...) De zionistische reactie kwam snel genoeg. Israël riep zichzelf uit tot erfgenaam van de slachtoffers, tot hun enige officiële vertegenwoordigers ter wereld, en benoemde zichzelf tot woordvoerder van miljoenen mensen die vermoord waren. We naturaliseerden zes miljoen dode burgers. (...) De zionistische beweging en haar dochter Israël (...) schiepen een nieuwe eenheid, waarbij ze de lichamen en de zielen van de slachtoffers en de overlevenden van de Shoa adopteerden. (p. 92-93)

"Na verloop van tijd werd Israël een multitraumatische samenleving, een bondgenootschap van alle slachtoffers, dat de allerergste ervaringen versterkte en die transformeerde tot haar belangrijkste, existentiële ervaring. (...) De juistheid van de niet-wetenschappelijke uitspraak 'een jongen die geslagen is, zal een slaande vader worden' is vrij duidelijk." (p. 96).

"We hebben de Shoa uit zijn historische context gerukt en veranderd in een argument en een motivatie voor elke daad. Alles wordt vergeleken met de Shoa en valt vervolgens in het niet bij de Shoa, zodat alles is toegestaan – of het nu gaat om hekken, belegeringen, 'kronen', de avondklok, het tegenhouden van voedsel en water, of het zonder uitleg doden van mensen." (p. 97)

(...) zullen we de Arabieren nooit vergeven, omdat we van mening zijn dat ze net als de nazi's zijn, dus nog erger dan de Duitsers. We hebben onze woede en wraakgevoelens verplaatst van het ene volk naar het andere, van een oude vijand naar een nieuwe tegenstander, en zodoende staan we onszelf toe zonder problemen om te gaan met de erfgenamen van de Duitse vijand – die comfort, welvaart en hoge kwaliteit vertegenwoordigen – terwijl we de Palestijnen behandelen als jongens die we kunnen aftuigen om hiermee onze agressie, woede en hysterie, waarvan we meer dan genoeg hebben, af te reageren." (p. 98)

"We kunnen tegenover onszelf niet toegeven, laat staan tegenover de rest van de wereld, dat 'de wandelende Joden', een volk van vluchtelingen, de oorzaak zijn van het Palestijnse vluchtelingenprobleem. In diezelfde jaren, en onder dezelfde omstandigheden als waaronder het Palestijnse vluchtelingenprobleem was gecreëerd, losten we het probleem op van onze ontheemde Joodse vluchtelingen, die van over de hele wereld, en zelfs van de Arabische wereld, naar Israël kwamen." (p. 101)

"Wat het belangrijkste is, is het erkennen van het leed van de Palestijnse vluchtelingen en, het, gedeeltelijk en weliswaar laat, accepteren van de verantwoordelijkheid hiervoor;" (p. 104)

In **hoofdstuk 9** heeft hij het over "**De Holocaust als eigendom**" (p. 180-213). Hij spreekt over het monopoliseren door Israël van de Holocaust als unieke genocide zonder enig verband met andere genociden elders in de wereld, "De holocaust is van ons en bloedbaden die elders plaatsvinden zijn gewone misdaden, geen holocausten. Nou als het geen holocaust is, dan gaat het mij ook niet aan. Zodoende ben ik niet verantwoordelijk. Zodoende hoef ik niet te protesteren." (p, 185). (...) Hij pleit voor een niet vrijblijvend ethisch buitenlands beleid van Israël. "Het buitenlands beleid van Israël moet zich conformeren aan de waarden die we de onze noemen. We mogen er veel belang bij hebben dat onze betrekkingen met Turkije goed zijn, maar niettemin moeten we de genocide op Armeniërs niet ontkennen. (...) De Israëlische wapenindustrie mag belangrijk zijn, maar onder geen enkele voorwaarde zouden Israëlische wapens gebruikt mogen worden in de genocide in Rwanda. Als het gaat om China of Tibet, kiezen we voor Tibet. We mogen niet onverschillig staan tegenover Kosovo, Joegoslavië, Indonesië of

Oost-Timor, en evenmin tegenover het onrecht dat burgers wordt aangedaan in ons buurland Palestina of tegenover het ondemocratisch optreden van de Verenigde Staten in Irak, Afghanistan of Guantanamo.” (p, 191)

En als voorzitter van het Israëliësch parlement verklaart hij op 27 januari 2007 naar aanleiding van de herdenking van de bevrijding van het concentratiekamp Auschwitz in 1945: *“We moeten uit onze schelp kruipen. We moeten niet herhaaldelijk zeggen dat andersoortige haat ons niet interesseert en dat het ons niet kan schelen wat er met de anderen gebeurt; dat alleen de haat tegen ons echte haat is, en dat alle andere vormen van haat niet echt zijn. (...) Als de staat Israël met schone handen komt en de Israëliësche samenleving de zijde kiest van hen die liefhebben en die haat verwerpen, moeten we ons zelf voorhouden: weldoen begint thuis. Ook hier valt, als het gaat om haat jegens mensen, genoeg werk te doen.” (p, 204)*

In het **hoofdstuk 11 “Laat god weer lachen”** p, 244-268) heeft hij het tot slot over God en de Shoa. Hij begint met de vraag “waar was God tijdens de Shoa?” Volgens Burg antwoorden de atheïsten hierop: “Een God die toestaat dat één en een kwart miljoen kinderen sterven als ongedierte kan niet bestaan” en hij citeert Zvi Yanai: “Als God betrokken is bij de wereld, moet hij voor het Internationaal Gerechtshof in Den Haag terecht staan wegens misdaden tegen de mensheid. Als hij even zwijgzaam is als een muur,” (p, 244). Dit doet enigszins denken aan de theologische “God is dood”-literatuur van de jaren zestig in de Westerse geseclariseerde maatschappij. Zo schreef de anglicaanse bisschop John A.T. Robinson: “Een God die het lijden van één enkel kind 'veroorzaakt' of 'toelaat' is zedelijk onverdraaglijk” en “In een bepaalde zin schijnt God zich te hebben teruggetrokken uit de wereld en haar lijden.”⁵ Om het theologisch dilemma van de Shoa te definiëren citeert Burg (p, 247) de professor van joodse filosofie Ephraim Meir die de volgende toelichting geeft over de zienswijze van de Joodse Duits-Amerikaanse filosoof Hans Jonas: “*Er was geen goddelijk ingrijpen in Auschwitz, alleen zwijgen. Alleen mensen, rechtvaardige niet-Joden, bewerkstelligden wonderen. God greep niet in, omdat hij niet wilde ingrijpen, maar omdat hij dat niet kon (...) Doordat God afstand doet van zijn macht, kan de mensheid in al zijn vormen bestaan (...) Het voordeel van Jonas' verhaal is dat de vraag 'waar was God' niet langer wordt gesteld. Het onderwerp is overgebracht naar het domein van de menselijke verantwoordelijkheid, waar de mens naar God toe kan groeien*”⁶

Palestinian Circus School: circus met een missie

<http://www.dewereldmorgen.be/foto/2012/08/10/palestinian-circus-school-circus-met-een-missie>

Vrijdag 10 augustus 2012 door [David Knockaert](#)

De voorbije maand trok Palestina Solidariteit opnieuw op inleefreis richting Westelijke Jordaanover in Palestina. In Birzeit, een dorp nabij Ramallah, werd halt gehouden bij de Palestinian Circus School, een school met een speciale missie én met een Belgisch tintje.

⁵ John A. T. Robinson, *De Nieuwe reformatie* ?, Ten Have, Amsterdam, 1965, p. 111 en p. 113.

⁶ Ephraim Meir, *Herdenking, samenleving en God na Auschwitz* (Hebrews), esling, Tel Aviv, 2004

Circus als antigif tegen de bezetting

Er heerst een gezellige drukte in en rond het gebouw van de **Palestinian Circus School** (PCS). Met man en macht wordt er gewerkt aan de laatste voorbereidingen voor hun optreden in Jeruzalem. In de zelfgemaakte circustent maken de artiesten en technici zich op voor een laatste generale repetitie. Even verderop leggen lassers de laatste hand aan hun eveneens zelfgemaakte tribune. In blote bast en zonder veiligheidsmasker, want ook vandaag hangt er een verzengende hitte in Birzeit.

Ook binnen gaat het er druk aan toe. Voor het optreden moeten de Palestijnse jongeren de stad uit en bijgevolg langs enkele checkpoints passeren. Zonder toestemming van de bevoegde instanties geraakt een Palestijn niet uit zijn stad of dorp en dit heeft heel wat voeten in de aarde. Later zal blijken dat een vijftienjarige jongen geen toestemming kreeg om deel te nemen aan de circusvoorstelling in Jeruzalem ...

Met open armen worden we ontvangen door Jessica Devlieghere, een enthousiaste Vlaamse vrouw die samen met haar Palestijnse echtgenoot zes jaar geleden deze circusschool oprichtte.

“In 2006 vatte een groepje mensen het idee op om Palestijnse jongeren van het circusleven te laten proeven. Eerder dan bijvoorbeeld ‘**Clowns without Borders**’, die enkele dagen of weken voor vertier komen zorgen en daarna weer vertrekken, wilden we een structureel project uitwerken, waarbij de lokale jongeren helemaal centraal komen te staan. Het beeld waarbij de rijke, blanke Europeaan sukkels van kinderen in het Zuiden gaat opvrolijken, wilden we koste wat het kost vermijden”, klinkt het.

De dagdagelijkse realiteit moest worden omgekeerd: de Palestijnse jongeren moesten zelf de motor worden van het hele gebeuren. Jessica benadrukt dat het de ambitie is van de PCS om niet de zoveelste ‘lost generation’ bezig te houden. Ze willen dat de kinderen

en jongeren fier zijn op hun Palestijnse identiteit en dat deze trots hen op termijn in Palestina houdt.

Steun vanuit Vlaanderen

Dus werden enkele jaren terug in Vlaanderen subsidies aangevraagd voor de aankoop van basismateriaal en de onkostenvergoedingen voor personeel. Enigszins tot verbazing van de initiatiefnemers werd de aanvraag goedgekeurd.

Terwijl het project stilaan vorm kreeg, sloeg Israël weer eens toe met een aanval op Libanon op 12 juli 2006. Dit leek het circusproject in gevaar te brengen, want een aantal reeds gerecruteerde circusleerkrachten uit Vlaanderen kreeg schrik en trok zich terug.

Ook al werd het hen afgeraden, de initiatiefnemers zetten toch door en op een korte periode werden acht Palestijnse jongeren opgeleid. Zes jaar later zijn enkelen van hen nog steeds aan de circuschool verbonden. Twee anderen trokken dan weer naar gerenommeerde circusscholen in Europa.

Na vele jaren rondzwerven van de ene locatie naar de andere, vond de circuschool haar droomhuis in Birzeit. Met de steun van de Belgische overheid werd het omgebouwd tot een volwaardige circuschool. Inmiddels werken er elf vaste medewerkers in de school: zowel trainers, technici als administratief personeel.

Psychisch leed bij kinderen wordt onderschat

Wanneer we dieper ingaan op de bestaansredenen van de PCS worden we geconfronteerd met een bittere realiteit. De gevolgen van de Israëlische militaire bezetting van Palestijnse gebieden halen niet zelden de media. Kranten, nieuwssites, opiniestukken en blogs hebben het dan uitvoerig over hongerstakingen van Palestijnse gevangenen, economische gevolgen van de bezetting of over de houding van Europa en de Verenigde Staten tegenover dit alles.

Het psychische leed dat Palestijnse kinderen in bezette gebieden treft, is dan wel minder tastbaar. Minder erg is het allermindst. Jessika voegt eraan toe: "Tijdens en na de tweede Intifada werden veel kinderen en jongeren geconfronteerd met het verlies van vrienden of familieleden, met beledigingen en gevoelens van frustratie. In vele gevallen leidde dit tot trauma's, afhaken op vlak van sociale contacten, wantrouwen en een gebrek aan interesse, hoop of zin in positieve actie."

Waar het onderwijs stopt, start de circusschool

Daar waar het onderwijs in Palestina voorlopig nog te kort schiet, ziet de PCS voor zichzelf een grote uitdaging: jongeren leren omgaan met stresssituaties, hun psychisch welzijn beschermen en hen vaardigheden aanleren die de jongeren toelaten om in hun leven bij te dragen aan een 'gezonde' maatschappij. Ook wil de PCS de tendens een halt toeroepen waarbij dorpen door de militaire bezetting veranderen in getto's, waardoor jongeren letterlijk én figuurlijk van elkaar worden afgescheiden en ervoor zorgt dat een normale sociale, culturele en economische ontwikkeling binnen de eigen gemeenschap en met de buitenwereld onmogelijk wordt.

Hierbij gelooft de PCS sterk in culturele en artistieke expressie. Ze zijn ervan overtuigd dat de verschillende aspecten van een circusopleiding een grote rol kunnen spelen in de ontwikkeling van een identiteit bij de jongeren. Ze willen een ruimte creëren waar vaardigheden kunnen worden aangeleerd die hen de kansen geven om gevoelens van verlies, frustratie en onrust te uiten op een positieve en constructieve manier.

Familiegevoel in het circus

Jessika: "Het is de bedoeling dat iedereen zich hier thuis voelt en dat er een warm nest wordt gebouwd. Dit vertaalt zich dan ook in onze dagelijkse werking: alle beslissingen worden in samenspraak met de jongeren genomen, in de cirkel (zie de fotos)! Op deze manier kunnen zij tot volledige ontplooiing komen." In Palestina heerst er immers een patriarchale dominante cultuur en moeten jongeren vooral luisteren. In de circusschool is het net de bedoeling dat ze meepraten en mee beslissen over de inhoudelijke en praktische aspecten van de circuswerking.

Jessika merkt dat de kinderen steeds meer voor hun mening durven opkomen. Dat is ook nodig in Palestina! Ze stelt vast dat jongeren die al een tijdje komen minder aandacht besteden aan hun imago. Ze zijn heel open, hebben een grote innerlijke vrijheid en geven niet langer om hun status.

Voorstellingen in het buitenland

De PCS treedt op geregelde tijdstippen op in het buitenland. Zo komen ze in het najaar langs in Antwerpen (Roma).

David Knockaert is burgerjournalist bij De Wereld Morgen en nam deel aan deze inleefreis van Palestina Solidariteit. Met dank aan Cien Van Ranst.

Soldaten vertellen over geweld tegen kinderen

Beste allemaal,

Op 26 augustus maakte de Israëlisch organisatie Breaking the Silence een rapport openbaar dat bijna 50 getuigenissen bevat van soldaten die op de West Bank en in de Gaza Strip dienst deden. Dit rapport – 'Children and Youth: Soldiers' Testimonies 2005-2011' – beschrijft de realiteit van het dagelijkse leven van Palestijnse kinderen onder militair bewind. (<http://is.gd/tSK490>)

Geloofwaardige rapporten over schending van de mensenrechten tegenover kinderen, die onder Israëlisch militair bewind leven, zijn niet nieuw. Toch leveren deze laatste getuigenissen van jonge soldaten die als taak hebben de bezetting te handhaven, verder bewijs van de verregaande corrosieve gevolgen op allen.

Controle handhaven in Bezet Gebied

Een aantal van de getuigenissen illustreren hoe het Israëlisch militair apparaat controle kon uitoefenen over miljoenen Palestijnen gedurende de afgelopen 45 jaar. Het is enkel dankzij gebruik van deze militaire macht dat 500,000 Israëlische burgers in staat zijn te leven in illegale kolonies in bezet gebied. Het leger heeft de taak om elke vorm van verzet tegen deze illegale koloniale activiteit systematisch de kop in te drukken.

In de eerste getuigenis (Getuigenis 1), beschrijft een soldaat de modus operandi van het leger op de the West Bank: "[Een] patrouille gaat de dorpen in [...] en schopt daar herrie. Een hele compagnie kan hiervoor ingezet worden [...] om rellen uit te lokken en kinderen uit te dagen. De commandant verveelt zich en wil indruk maken op de commandant van zijn bataljon [...] Hij wil hoe langer hoe meer onenigheid scheppen, gewoon om de bevolking te kleineren, hun leven steeds ellendiger te maken en hen ervan te weerhouden stenen te gooien, zodat ze het niet eens in hun hoofd durven halen stenen naar de hoofdweg te gooien."

In Getuigenis 6 beredeneert een soldaat waarom het leger Palestijnse dorpen moet binnenvallen en kinderen arresteren: "Uiteindelijk moeten we wel iets doen om die kinderen op te laten houden met het gooien van stenen naar de weg, want dat kan dodelijk zijn. Dat éne joch dat daar op de grond om zijn leven lag te smeken was in feite nog maar 9 jaar. [...] Een geladen geweer is op hem gericht, en hij moet smeken om genade? Dat is iets dat hem voor zijn hele leven angst zal inboezemen. Maar ik denk dat, waren we op dat moment niet het dorp binnengevallen, er de volgende dag met stenen gegooid zou zijn, met misschien als gevolg: op die dag wel doden of gewonden. "

In een andere getuigenis (Getuigenis 11), beschrijft een soldaat hoe een dorp op de Westbank collectief gestraft wordt nadat niet geïdentificeerde personen stenen gooiden naar een weg die gebruikt wordt door het leger en door kolonisten. Het is van belang te noteren dat collectieve straf uitdrukkelijk verboden is onder de Vierde Conventie van Genève: "Wij namen een school in beslag en moesten iedereen in het dorp aanhouden tussen de leeftijd van 17 en 50, of toch zoiets. Het duurde van de ochtend tot de middag van de volgende dag. In elk geval arriveerde er een assortiment van mensen, geketend en geblinddoekt. En wat gebeurde er? Als deze arrestanten vroegen of ze naar de WC mochten, en als de soldaten hen er naartoe brachten, werden de gevangenen tot moes geslagen en uitgekafferd zonder enige reden [...] Ik zag hoe veel soldaten hun knieën gebruikten om hen te slaan, gewoon uit verveling."

In Getuigenis 12, vertelt een soldaat van een voortdurend debat in zijn bataljon dat het bestaan van een cultuur van gewelddadigheid aanduidt: "De meesten zeiden dat je op de Palestijnen los moet slaan zodat ze zouden weten waar de zaken op staan, want dat is de enige manier om ze iets aan hun verstand te brengen."

Misschien nog meer verontrustend, beschrijft een soldaat (Getuigenis 17) hoe het leger gebruikt wordt om geweld uit te lokken, liever dan gewoonweg te reageren op een specifiek incident: "[We lokten vaak rellen uit [...] We gingen dan op patrouille, liepen ons in het dorp te vervelen, dus sloegen we de winkels kort en klein; dan eens vonden we een ontsteker, waarna we iemand murw konden slaan; och, je weet wel hoe dat gaat. Huiszoeking, er een rotzooi van maken [...] We gingen soms naar een moskee om daar de ramen in te gooien, er een verdovingsgranaat in werpen –dat geeft een grote klap – en dan kreeg je een rel [...] Liefst middenin het gebed. Daar hebben ze de meeste hekel aan. Je kunt het je indenken. Soldaten hebben last van verveling. Ze willen actie [...] We hadden een compagniecommandant die helemaal doordraaide, daarbij was hij ook nog een echte Arabierenhater".

Het geweld dat beschreven wordt in de getuigenissen omvat eveneens de arrestatie en het slaan van kinderen van wie de onschuld vaststaat met het doel informatie te bekomen (Getuigenis 27): "Kinderen gooiden stenen naar ons, we pakten zo'n joch dat daar net rondliep en sloegen hem dan tot moes. Zelfs al had hij geen steen gegooid. Hij zou wel weten wie het gedaan had [...] Uiteindelijk vertelde hij ons wel wie het gedaan had. Een keer waren we op patrouille, iemand wierp stenen naar ons, niets echt ernstigs, dus we pakten een Palestijns jongetje dat in de buurt stond, van wie we wisten dat hij het gezien had, en dus wist wie de stenen gegooid had. Laten we zeggen dat we hem sloegen, om het zachtjes uit te drukken, tot hij het ons vertelde."

In dezelfde getuigenis beschrijft de soldaat hoe zijn commandant op de 14-jarige jongen los sloeg: "Zijn neus bloedde. Hij was werkelijk tot moes geslagen. De commandant waarschuwde zijn moeder: 'Blijf uit de buurt!' Hij ging naar haar toe, richtte zijn geweer, er zat al een kogel in de loop, of halverwege zodat het er niet zomaar uit kon vliegen. Ze werd bang. Hij stak nota bene de geweerloop in de mond van het kind. Letterlijk [...] 'Kom niet dichterbij, of ik dood hem. Val me niet lastig. Ik zal hem doden. Ik toon geen genade.' Hij stond echt op het punt door het lint te gaan."

Demonstraties tegen militaire bezetting

Een soldaat beschrijft in zijn getuigenis (Getuigenis 22) hoe er met een wekelijkse demonstratie tegen de uitbreiding van een kolonie in het dorp van An Nabi Saleh nabij Ramallah wordt omgegaan: "De atmosfeer tussen de soldaten is [...] het is als een soort spel. Net voor ze bij Nabi Saleh aankomen, wil iedereen zich bewapenen met zoveel mogelijk munitie, opdat ze meer dan genoeg hebben om mee te schieten. Het is voor kicks. Je hebt een heleboel stungranaten, uiteindelijk kan je niets doen met maar eentje, je moet 'm gooien, dus worden ze zomaar gegooid naar mensen die nergens van verdacht zijn." Het is van belang te noteren dat een Israëliisch militair bevel, uitgevaardigd in 1967, en dat een "politieke" bijeenkomst van meer dan 10 Palestijnen verbood, nog steeds van kracht is, 45 jaren nadien.

Geïstitutionaliseerde discriminatie en racisme

In nog een getuigenis (Getuigenis 21), beschrijft een soldaat hoe Israëliische kolonisten in Hebron tijdens rellen een wel zeer differentiële behandeling krijgen: "Dat Joodse kind komt eraan gewandeld, een Arabisch kind komt voorbij, boem, de Jood kikt het Arabische kind in zijn gezicht. Als het Arabische kind hem terug zou slaan zou ik hem moeten pakken en hem om zijn oren slaan, snapt u? Het staat de Jood vrij om te doen en laten waar hij zin in heeft." In een nieuwe ontwikkeling worden door de V.S. State Department sommige vormen van Israëliisch koloniaal geweld onder de categorie "terrorisme" gebracht, met potentieel verregaande wettelijke gevolgen.

Een andere soldaat beschrijft (Getuige 35) hoe de soldaten met wie hij was, een 15-jarige jongen sloegen. De jongen was beschuldigd van het werpen van stenen in Hebron, waar een gemeenschap van kolonisten woont in het hart van een Palestijnse stad. Dat is mogelijk gemaakt door een grote militaire aanwezigheid: "Zij waren soms zo verachtelijk, ik herinner mij dat we hen haatten, ik haatte hen (de Palestijnen). Ik was daar dan ook nog zo'n racist. Ik was zo nijdig op hen vanwege hun vuil, hun miserie, de hele rottige situatie. Je gooide een steen, waarom deed je dat? Waarom heb je mij ertoe verplicht je hier naartoe te brengen? Doe dat niet. We rammelden hem door elkaar uit wanhoop, niet noodzakelijkerwijze omdat we gewelddadig waren."

Grenspolitie

In Getuigenis 21 beschrijft een soldaat hoe speciale eenheden, zoals de Israëlische Grenspolitie, bekend staan om hun geweld: "Heeft u bij de Grenspolitie gewerkt?" "Ja, dat zijn de ergste rotzakken. Wat wij deden is niets vergeleken met hen. Het kon hen geen zier schelen, ze draaien er hun hand niet voor om knieën te breken, zomaar. Ik herinner mij dat op een keer een Arabier betrapt werd op het gooien van stenen, ze legden hem op de grond met een been tegen de muur en, boem, iemand stapte gewoon op zijn knie. Geen genade." Een gelijkaardig incident van de Israëlische Grenspolitie in Hebron was recent vastgelegd op video.

Menselijke schilden

Andere getuigenissen tonen een ogenschijnlijk totale minachting voor niet alleen de internationale wetgeving maar ook de Israëlische. In Getuigenis 15 beschrijft een soldaat hoe het leger voortgaat met Palestijnse kinderen als menselijke schilden te gebruiken ("buur procedure"), ondanks een besluit van het Hoge Gerechtshof dat de illegaliteit daarvan bevestigt. De soldaat beschrijft hoe zijn commandant deze praktijk rechtvaardigt: "ik weet wel dat het niet wettelijk is, en ik ben bereid de buur te laten doden, die moeder, die vrouw, opdat geen van mijn manschappen gedood zal worden als ze dat huis betreden."

Vissende kinderen in Gaza

In Getuigenis 20 beschrijft een soldaat hoe de Israëlische marine soms op kinderen schiet die aan het vissen zijn in de nabijheid van de zee-grens met Israël: "Het begon met schoten in de lucht, kogels die vlak langs hen heen vlogen en, in extreme gevallen, werd er zelfs op hun benen geschoten. Ik deed er niet aan mee, maar er werd vanuit andere boten van mijn compagnie op hun benen gemikt." Deze getuigenis toont opmerkelijke gelijkenissen met gevallen die gedocumenteerd zijn door DCI-Palestine waarin kinderen uit Gaza in de benen waren geschoten terwijl ze grind verzamelden in de buurt van de landgrens met Israël in omstandigheden waarin geen enkele bedreiging voor de veiligheid bestond.

Een code van stilte

Tot slot beschrijven Getuigenissen 31 en 32 hoe jonge soldaten niet van mening mogen verschillen met hun superieuren, maar ze aarzelen om met hun verhalen naar buiten te komen of te klagen: "Er was nog zo'n gebeurtenis met een kind van 14 [...] Hij was onder arrest, werd apart gezet, dus hij stond daar en neuriede in zichzelf. Dit werkte op de zenuwen van één van de mannen. Die ging naar hem toe en zei: 'Heb je ergens lol over?' Het joch zei: 'Ja, ik probeer mezelf op te vrolijken.' 'Opvrolijken hè?' en die andere soldaat geeft hem een klap in zijn gezicht. Nu zit je hier in een dilemma, omdat hij je maat is en dus ga je hem niet verklappen. Ik begon hem te zeggen: 'Wat doe je nou?' en hij zei: 'Nee, ze moeten hun lesje leren.'"

(Getuigenis 32) – "Mensen zeiden alsmaar dat ze de Arabieren sloegen als vermaak. Aframmelingen gebeuren de hele tijd, maar er was één gebeurtenis die mijn eigen 'belangrijkste gebeurtenis' werd toen ik daar gestationeerd was." De soldaat beschrijft vervolgens hoe zijn commandant een jongen die tussen 13 en 15 jaar oud was lelijk toetakelde. "Ik heb 3 jaar op deze situatie gewacht, vanaf het moment dat ik in het leger kwam, ik ben bij het leger gegaan om aan dergelijke dingen een halt toe te roepen en hier ben ik en ik doe helemaal niets, erger: ik kies ervoor om niets te doen. Heb ik daar vrede mee? Ik herinner mijn antwoord aan mijzelf: Ja [...] ik was mij ervan bewust dat ik niets deed omdat ik echt bang was van de commandant van de compagnie."

Het rapport van Breaking the Silence stelt de menselijke kost aan de kaak van verlengde militaire bezetting en van illegale koloniale activiteit. Deze getuigenissen zijn geen geïsoleerde incidenten of een kwestie van 'een paar rotte appels', maar eerder het natuurlijke en voorspelbare gevolg van de politiek van de regering. Dit rapport, gebundeld aan andere, maakt het moeilijk voor iemand om te zeggen: "Dat wist ik niet."

Het rapport concludeert met deze woorden: "De dozijnen getuigenissen die in dit boekje opgenomen zijn tonen het perspectief van de Israëlische soldaten op het terrein, de uitdragers van de Israëlische samenleving, en zijn getuigen van het voortdurende afglijden van het militaire systeem naar een groeiende immoraliteit. De woorden van de soldaten die hierin aangehaald worden vormen een dringende oproep aan de Israëlische samenleving en haar leiders: We moeten een ernstige discussie in gang zetten aangaande de prijs van het militaire bewind van de Bezette Gebieden, van de factoren die deze realiteit tot stand brengen, en hun drastische effect op de toekomst van de regio."

Het rapport kreeg uitgebreide aandacht van de media, waaronder: The Guardian; The Independent; The Australian; en the Sydney Morning Herald.

Beste groeten,

Gerard Horton

Defense for Children International – Palestine Section

Kalender

Hieronder een greep uit de uitgebreide kalender. Meer gedetailleerde informatie en een ruimer aanbod vindt u terug op onze website.

15 september 2012 – 18u – **Solidariteitsmaaltijd**

Waar? PAVO, Heverlee

24 november 2012 – **Conferentie Gevangenschap is geen kinderspel** – meer info volgt

Waar? Maison des Associations Internationales, Washingtonstraat 4, 1050 Brussel

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen? Stuur dan een email met de vermelding "Uitschrijven nieuwsbrief" naar ons e-mailadres secretariaat AD palestinasolidariteit.be

Volg ons ook op [Facebook](#).

Vind ons ook op

Palestina Solidariteit kan alleen maar functioneren dankzij uw gulle gift. Schenk uw bijdrage op 000-1576647-09. Giften zijn fiscaal aftrekbaar vanaf 40 euro